

Til hr. Jørn Pedersen vil jeg sige: Jo, det bekymrer mig meget. For i sin tid, da vi ændrede serviceloven i 1998, hvor vi netop sagde, der skulle være et anciennitetsprincip, så var det, fordi vi havde set nogle grusomme eksempler på, at kommunerne havde sjoflet børn af arbejdsløse.

Derfor indsatte vi her med den nye lovgivning, hvor vi ophævede det, en paragraf, hvor kommunerne skal oplyse den maksimale ventetid, og så ved man som forælder, hvis man bliver skubbet bagest i køen, og det skal man reagere på, for det må kommunen ikke. Den må ikke igen og igen skubbe et barn af en arbejdsløs ned i køen.

Lotte Bundsgaard (S):

Først vil jeg sige til ministeren, at jeg ikke har hørt nogen udstille mennesker, der var ledige, i den her Folketingssal. Jeg synes egentlig ikke, det er rimeligt, at ministeren på den måde prøver på at sige til os, at vi udstiller mennesker som sociale tilfælde, fordi vi bekymrer os om det, som regeringen også burde bekymre sig om, nemlig at vi oplever en stigende ledighed.

Kl. 13.30

Vi bekymrer os om de børn, der går hjemme hos mennesker, som har det svært, fordi de ikke kan få et arbejde. Dem bekymrer vi os om, og det synes jeg faktisk også regeringen burde gøre i stedet for enten som finansministeren at blive fornærmet over, at vi bekymrer os, eller som socialministeren at give os alle mulige motiver, som vi bestemt ikke har.

Jeg vil godt høre socialministeren: Hvorfor lavede man om på anciennitetsprincippet, hvis man ønskede de arbejdsløses børn skulle bagest i køen? Hvorfor var det egentlig, man gjorde det? Synes socialministeren, at det er rimeligt, at det, der kommer til at ske, og det ved socialministeren jo godt, er, at de arbejdsløses børn kommer bagest i køen?

Jens Peter Vernersen (S):

Socialministeren sagde i sit tidligere svar, at der var taget initiativer til at få flere i beskæftigelse, flere i arbejde. Jeg ved ikke, om socialministeren har overvejet, at de initiativer, man har taget, stort set er den samme type initiativer, man tog sidst, hvor man havde en voldsomt stigende arbejdsløshed i perioden fra 1987 og frem til 1994, da vi også havde en borgerlig regering. Man gør stort set det samme i denne her situation som dengang, man bruger de samme metoder, og

virksomheden er præcis det samme. Man bruger de samme metoder også over for familierne.

For hvad er det, at det, der nu bliver diskuteret her om anciennitet i forhold til børnene, betyder? Det er jo ikke, om forældrene kan passe dem. Det er jo noget gedigent sludder at komme med sådan et svar. Det, det drejer sig om, er jo, at man bliver nødt til at trække børn ud af institutioner i en situation, hvor forældrene bliver arbejdsløse. Det vil man komme til at se. Det er jo ikke for sjov, at den ordening er lavet. Den er jo lavet, fordi den har en mening. Det tror jeg socialministeren er fuldstændig på det rene med.

Og så vil jeg bare sige, at det jo ikke kan passe, at socialministeren ikke også har nogle overvejelser, når vi kan se en arbejdsløshed, der stiger i det omfang, den gør, og må tænke på at tage andre initiativer end dem, der er taget, og som overhovedet ikke virker.

Jørn Pedersen (S):

Jeg kunne godt tænke mig at spørge socialministeren: Hvis det ikke er for at fjerne de ledige børn fra daginstitutionerne, hvad er så ideen med at ændre på anciennitetsprincippet? Der må jo være en anden logisk forklaring på det.

Har ministeren nogen fornemmelse af, hvordan det fungerer eller vil komme til at fungere med den maksimale ventetid, som blev omtalt i et tidligere svar?

Og så kommer det næste spørgsmål: Hvis det nu ikke fungerer, hvad agter ministeren så at gøre ved det?

Sandy Brinck (S):

Socialministeren siger, at regeringen har lavet storstilede projekter for at bryde den negative sociale arv. Det kan vi altid diskutere, og det kommer vi sikkert også til. Men i denne her sammenhæng vil jeg bare sige, at man jo også kunne forebygge, at den negative sociale arv slår igennem. Hvorfor synes ministeren, at man lige skal ned og vende, før hjælpen kommer?

Så siger ministeren: Jamen det er længerevarende arbejdsløshed, som udgør en risikofaktor for de her børn. Ja, og det er netop derfor, at man som ansvarlig minister og ansvarlig regering bør udvise rettidig omhu. Og der må ministeren meget have mig undskyldt, men jeg er noget tvivlende over for, om en skattelettelse på 125 kr. om måneden eller 6 kr. om dagen skal udgøre det her store opsving, som skal sørge for, at de her børn ikke bliver dem, der betaler prisen. Jeg er meget i tvivl.